

Пиринъ издигна глава, спрѣ слѣпитѣ си очи въ рабтника и така заслуша:

— Шумятъ ли ти още боровитѣ гори на твоята родна планина, Пиринъ?

И въ този именно мигъ стана страшното. Единъ адски тънежъ разтърси цѣлия рудникъ. Галериитѣ и забоитѣ се изпълниха съ страховно бучение, съ викове, писъци и тревожно цвилене на коне.

Работниците отъ забой номеръ 11 пустнаха киркитѣ и съ свити сърдца се изгледаха. Пиринъ изцвили и заедно съ натоваренитѣ вагончета той препусна изъ тъмната галерия.

Въ цѣлия рудникъ бѣше настаналъ смугъ. Никой отначало не знаеше, какво е станало. Дали е избухналъ миненъ газъ гризу, или пѣкъ нѣщо друго се е случило. Работниците тичаха изъ галериитѣ и се отправяха къмъ изхода. Но тамъ ги присрѣщна цѣла рѣка. Ужасени, тѣ се върнаха, преследвани отъ бучащата вода, която бѣше изпълнила до горе галериитѣ въ най-низката частъ на рудника и се бѣше отправила вече къмъ по-високитѣ, гдето се бѣха събрали всички работници и коне.

Единъ смъртенъ страхъ бѣше обхваналъ всички. Нѣкои паднаха на колѣне и започнаха да се молятъ. Други заридеха, а трети, мълчаливи и бледни, чакаха мжчиталната смъртъ.

Конетѣ цвилѣха, биеха съ копита въ земята и съ това увеличаваха тревогата.

Водата непрестанно прииждаше. И когато тя достигна до поясъ, всички изгубиха надежда за спасение. И въ тази частъ на рудника се понесоха стенания и жалби.

Но въ тази минута се чуха тѣпи и близки удари на кирки. Работниците отъ съседния рудникъ, които се бѣха научили за нещастieto още сѣщия часъ, прокопаваха дебелия пластъ прѣстъ и вжглища, за да помогнатъ на застрашенитѣ си братя.

Започнаха да копаятъ и отсамъ. И така, не за дълго време, бѣше направенъ единъ малък отворъ, презъ който бързо преминаха хора и коне и бѣха спасени. Когато излѣзоха навънъ и прочетоха конетѣ, само единъ отъ тѣхъ липсваше.

Следъ три дни водата бѣше изтеглена съ машини и помпи. Тѣзи, които първи слѣзоха въ рудника, намѣриха Пиринъ. Съ пълнитѣ вагончета той билъ преплувалъ буйната вода, преминалъ презъ галериитѣ, за да стигне до своето жилище и тамъ да умре.

Работниците минаваха край него и смѣкваша шапки. Сякаш бѣше умрѣлъ човѣкъ. А този, който товарѣше вагончетата отъ забой номеръ 11, се наведе, цѣлуна го по челото и следъ това заплака.

Заплакаха и тѣзи, които бѣха наоколо.

— Ти не видѣ слънцето и родната си планина, Пиринъ! Спи спокойно, скъпи приятелю! . . .

И работникътъ дигна пакъ тежката си кирка и се загуби въ мрака на галериитѣ.

Вл. Русалиевъ